

λεις δὲ καὶ αὐτοὶ τοῦ τῆς Ἀκαδημίας ἐδάφους ἐπιβαίνειν δοκοῦμεν.

Ἔσμεν, ἄνδρες τιμιώτατοι καὶ σοφώτατοι,
εὐνοῦστατοι ὑμῖν

Ὁ Προκαγκελλάριος καὶ ἡ Βουλὴ τῆς Καντα-
βριγιανῆς Ἀκαδημίας 12 δεκεμ. 1839.

Τῷ προεξάρχοντι καὶ τοῖς βουλευταῖς τῆς
Κανταβριγιανῆς Ἀκαδημίας, ἀνδράσι περιφα-
νεστάτοις καὶ σοφωτάτοις,

Ὁ Πρύτανις καὶ ἡ βουλὴ τῆς ἐν Ἀθήναις
Ἀκαδημίας, τῆς ἐπικεκλημένης Ὀθωνείας,
χαίρειν.

Οὐκ ἂν ἐξείποιμεν, ὅσης ἡμᾶς τὰ γράμματα ἐνέπλησε
δυμηδίας, ἃ ἐναγχος ἐκομισάμεθα παρ' ὑμῶν, ἄνδρες περι-
φανέστατοι καὶ σοφώτατοι. Ἦς γὰρ αὐτοὶ περὶ πολλοῦ
ἂν ἐποίησάμεθα δεηθέντες τυχεῖν παρ' ὑμῶν εὐνοίας καὶ
χάριτος, ταύτην ὑμεῖς αὐτοκέλευστοι προσενεγκεῖν προῦ-
θυμήθητε, τόθ' ἡμέτερον αὐτῶν περὶ τοὺς προγόνους ἡμῶν
ἐπιδεικνύμενοι εὐσεβὲς καὶ τὸ περιὸν ὑμῖν αὐτοῖς φιλά-
γαθον καὶ φιλόφρον τεκμηριούντες. Καὶ πάλαι μὲν οὖν
ἤδειμεν τὴν Καταβριγιανὴν Ἀκαδημίαν, ἥς τὸ κλέος
πρεσβίστης τῶν ἀνὰ πᾶσαν τὴν Εὐρώπην γνωριζομένης ἐκ
πολλοῦ χρόνου πανταχοῦ διεφοίτησε, τῇ τε ἄλλῃ πάσῃ
διαπρέπουσαν ἐπιστήμῃ καὶ τὰς Ἑλληνικὰς Μούσας οὐχ
ἥκιστα θεραπεύουσαν. Ταῦτά τοι καὶ τὴν ἔνδοξον Ἀλφίω-
να τῆς εὐκληρίας ἐμακαρίζομεν, οἷα φωστήρι λαμπρῷ
καὶ πυκνὰς πανταχόσε διαχέοντι τὰς ἀκτῖνας τῷ ἐν τῇ
Κανταβριγιανῇ Ἀκαδημίᾳ ἐκ πολλοῦ ἀναφθέντι τῆς σο-
φίας πυρσῷ ἀμφιλαφῶς καταυγαζομένην, καπὶ τὰς μεγά-
λας ἐκείνας καὶ ἀγαθὰς ἐκθερμαινομένην πράξεις, αἷς κρά-
τος μὲν ἑαυτῇ καὶ κλέος περιεποιήσατο μέγιστον, λαοῖς
δὲ πολλοῖς τῆς τοῦ Χριστοῦ παντελῶς ἀνηκούστοις φωνῆς
καὶ ἐν σκότῳ τῆς δυσσεβείας ἠλάσκουσι τὸ θεῖον καὶ σω-

τῆριον Εὐαγγέλιον διεκήρυξε, πολλοὺς δ' ἀγρίως διαιτω-
 μένους τοῦ θηριωδῶς ζῆν ἀπαλλάξασα ἐς τὸν πολιτικὸν
 καὶ ἐμμελῆ μεθωδήγησε βίον, ἔθνη δὲ πολλὰ, ἐν ἀμηχάνοις
 δεινοῖς καθεστῶτα καὶ μείζονος ἐπικουρίας δεόμενα, προθύ-
 μως φιλανθρωπευσάμενη, ταῖς εὐποιΐαις ἑαυτῆς ἀνηρτήσα-
 το· οἷς δὴ καὶ τὸ ἐλληνικὸν ἡμῖν ἐγκατεiléχθω εἰκότως,
 οὐχ ἥττον τῇ παρὰ τῶν Βρεττανῶν εὐνοίᾳ καὶ ἀρωγῇ ἢ τῇ
 ἑαυτοῦ ἀνδρείᾳ καὶ ἀρετῇ τὴν ἐλευθερίαν ἀνακτησάμενον.
 Ἦδη δ' ἐν οἷς ἡμῖν ἐπεστείλατε, τοῦτο μὲν τὴν καλοκά-
 γαθίαν ὑμῶν καὶ τὸ πρὸς ἡμᾶς εὖνουν ὀρῶντες εὐχαρίσως
 λίαν πρὸς ὑμᾶς διετεθήμεν, τοῦτο δὲ διὰ τιμῆς τηλικαύ-
 της ἄγοντας ὑμᾶς τὴν τῶν ἡμετέρων προγόνων γλῶσσαν
 καταμαθόντες, καὶ πρὸς τὰ ἐκείνων ἀριστουργήματα, ὡς
 πρὸς παραδείγματα τέλεια καὶ μηδεμίαν ὑπερβολὴν ἀπο-
 λείποντα, τοὺς τῶν Βρεττανῶν παῖδας ῥυθμίζειν σπου-
 δάζοντάς, ἐπεικῶς ἥσθημεν. Τὸ γὰρ ταῦτά προαιρεῖσθαι
 οὐ μόνον ἀρχὴ οἰκειότητος δοκεῖ γίγνεσθαι τοῖς ἀνθρώποις,
 ἀλλὰ καὶ βεβαίωσις, τῆς περὶ ταῦτά σπουδῆς δεσμῷ τινι
 στερεώτάτῳ καὶ ἅμα θυμηρεστάτῳ συνάπτειν αἰεὶ τοὺς ἀν-
 θρώπους πρὸς ἀλλήλους φιλούσης. Τὸ δ' ὡς καὶ μέγα φρο-
 νῆσαι ἡμῖν ἐπῆλθε καὶ σοβαρεύσασθαι λέγειν, οὕτως ὑπὸ
 τῶν καθ' ἡμᾶς σοφωτάτων ἀνδρῶν τὴν τῶν προγόνων σο-
 φίαν θαυματομένην κατανοήσασι, μὴ οὐκ ἀνεπαχθὲς ἦ.
 Πάνυ μὲν οὖν ἡμεῖς ἠδέως καὶ τὰ προσεπιπεμφθέντα ἐδεξά-
 μεθα δῶρα, ἀγλαὰ, νῆ τὰς Μούσας, καὶ οἷα τὴν τῷ πολυ-
 χεύμονι Κάμῳ ἀρδευομένην χώραν φύειν εἰκός, καὶ σφόδρα
 ἦν ἡμῖν βουλομένοις, ἐτέροις τισὶν ὑμᾶς τῶν παρὰ τῷ ἡμε-
 τέρῳ Ἴλισσῷ φυομένων ἀμείψασθαι. Ἀλλὰ καὶ τοι προ-
 θυμίας ἐς τοῦτο μηδὲν ἐλλείπουσι, τά γε μὴν παρὰ τῆς τύ-
 χης οὐχ ὁμοίως εὐπορα ἡμῖν ἀπαντᾷ. Ὁ γὰρ Ἴλισσὸς οὐκ
 ἔτι πολὺς ἀπὸ τοῦ ὑπερανέχοντος Ἵμμηττοῦ καταρρέων,
 τὴν παρὰ ταῖς Ἀθήναις ἐπέρχεται χώραν, τὸ χλοανθὲς αὐ-
 τῇ ὡς τὸ πάλαι παρασκευάζων καὶ γόνιμον, ἀλλ' αὐχμηρὸς
 νῦν λίαν ἐστὶ τὴν ὄψιν, καὶ εἰς γῆν καταδύων τὸ ὑπόλοι-
 πον τοῦ νάματος ἀποκρύπτει, οἷον αἰδούμενος θολερὸν αὐτὸ
 προφαίνειν καὶ ἀτερπέει, καὶ τοσούτῳ ἥττων τῆς ἀρχαίας

ὀρᾶσθαι δόξης. Τοιγάρτοι λόγον ὑμῖν μόνον ἐν τῷ παρόντι ἀπὸ διανοίας εὐγνώμονος εὐχαριστήριον ἀντιπέμπομεν, καὶ χεῖρας εἰς οὐρανὸν ἰκέτιδας αἶροντες, τοῦθ' ὃ καὶ τοῖς ἀδυνάτοις ἐστὶν εὖπορον, πολλῷ μείζω τῶν δεδωρημένων γενέσθαι ὑμῖν εὐχόμεθα παρὰ θεοῦ τὸν ἀντίδοσιν. Ἦν δὲ θεὸς τοῦ λοιποῦ εὐμενὴς τῇ Ἑλλάδι ἐπιβλέπων διατελέσῃ, ἴσως ἐσαῦθις οὐχ ὁμοίως κεναῖς ὀφθησόμεθα ταῖς χερσίν, ἀλλ' ἔργῳ τὸν λόγον ἐμπεδοῦντες, ἐκ τῆς παρὰ τῷ Ἰλισσῷ ταύτης χώρας, ἣν ἐκ πολλοῦ χερσωθεῖσαν νεᾶν ἀρτίως ἐπεβαλόμεθα, ἀκροθινιάσομεν ὑμῖν ὅ,τι ἄξιον.

Προσαγορεύομεν ὑμᾶς ἐν τιμῇ καὶ ἀγάπῃ διατελοῦντες

Ἐξ Ἀθηνῶν, τῇ 17 Ὀκτωβρίου

ἔτει σωτηρίῳ 1840.

Προθυμότατοι ὑμῖν καὶ εὐνοῦστατοι

ὁ Πρύτανις καὶ ἡ Βουλὴ τῆς ἐν Ἀθήναις Β.

Ἀκαδημίας, τῆς ἐπικεκλημένης Ὀθωνείας.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ.

Παίγνια, ἡ συλλογὴ ποιημάτων τοῦ Κ. Ἡλίου Τανταλίδου, ἐξεδόθησαν εἰς Σμύρνην κατὰ τὸ 1839 Τὸ τωρινὸν Βυζάντιον εἶναι ἡ πατρίς τῶν ἀηδόνων καὶ ποιητῶν. Αἱ μούσαι ἀφ' οὗτου ἔφυγον τὰς Ἀθήνας, μετ' ἀδοκίμους τινὰς ἀποπείρας εἰς τὴν παλαιούσαν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῆς Κρήτην, κατέφυγον εἰς τοὺς λόφους τοῦ ὠραίου Βοσπόρου. Ἐκεῖ ὁ ἐραστὴς τῶν χαρίτων Χρυσόπουλος ἔψαλλε τὰς ἐσπέρας ἀκούων τοῦ ῥόδου τὴν ἐρωμένην. Ἐκεῖ ὁ Ῥίζος ἀνεγέννησε τὴν ἑλληνικὴν τραγωδίαν. Ὁ Ἰ. Ραγκαβὴς μετέφερε τ' ἀριστουργήματα τοῦ Γαλ-λικοῦ θεάτρου εἰς μεταφράσεις ὑπερβαινούσας πολλάκις αὐτὰ τὰ πρωτότυπα. Ἐκεῖθεν ὠρμήθησαν οἱ δύο Σοῦτζοι, οἱ κρούοντες, καθ' ὅλην τὴν ἐποχὴν τῆς ἐπαναστάσεως, διαφόρους χορδὰς τῆς αὐτῆς κιθάρας. Ἀλλ' ἀφ' οὗτου σκιὰ θανάτου ἠπλώθη εἰς τοῦ Κωνσταντίνου τὴν πόλιν, καὶ οἱ προέχοντες κατ' ἀξίαν καὶ μάθησιν ἔπесαν ὅλοι πρωτομάρτυρες τῆς ἐλευθερίας μας, κατεσιγάσθησαν ἔκτοτε τὰ